

R. 14223

CITHARA
IN COELUM TRANSLATA
DIVUS IVO,

AB

INCLYTO COLLEGIO JURI-
DICO LABACENSI, IN ECCLESIA S. JACOBI
COLLEGIJ ARCHIDUCALIS SOC. JESU PANE-
GYRIGO SERMONE CELEBRATUS,

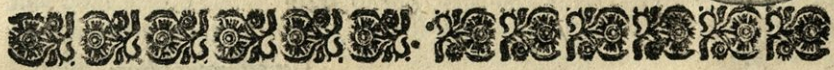
Perorante

PRÆNOBILI ADOLESCENTE

ALEXIO SIGISMUNDO
THALNITSCHER de THALBERG
RHETORICES STUDIOSO.

ANNO

M. D. CC. I.

LABACI ex Typographéo Mayriano.

MAGNE JUSTITIÆ ADVOCATE,
Inchyte Facultatis Juridicæ Tutelaris,
SANCTE IVO.

Habeat clientum devotissimo seu ad aras, seu ad
tholos, in perpetuum amoris in Te mei anathe-
ma deferre, & mansurum in annos & dies
devotionis monumentum appendere, Citharam.
Quæ Tibi dicata, absit, ut patrocínio Tuo indigna censeatur;
nam etsi vilis, minusque erudita, tamen nativam suam,
hæc pagina citharam commendans, excuet tenuitatem, No-
mini Tuo sacra: nihil etenim exiguum & vile, quod Divo-
rum inscriptum Nomini; quidquid humile, eximiam statim
granditate superbit; quodve vile, antiqua protinus excutâ vi-
litate aurescit. Habebit proinde à Te oratio, quod illi de-
est. Ad aras Citharam suspendere placet, ut & devotum
Tibi, Tuoque juratum honori Inchytum Collegium Juridicum
Labacense tot in ea chordas se numerare sciat, quot numerat
membra, quæ omnia virtutum Tuarum sunt studiosissima,
& intemerati justitiæ patroni se digna Te Patrono compro-
bant, ac demonstrant. Tu ut intemeratos conserves in or-
bis emolumentum,

obtestatur

Devotissimus Cliens

Alexius Sigismundus Thalnit scher
de Thalberg.

ORATIO.

Triumphalis iste hodiernæ lucis apparatus, & tam auspicata hodie Inclyti Collegij Solennitas sapientissimè decreta, firmiùs stabilita, feliciter innovata, ut ardentissima præsentium omnium implevit desideria, ita ancipitem modò dicentis exercet facundiam, dum oculato licèt partem in omnem consilio non satis perspicio, quid ad tantam apparatus majestatem vel splendoris adjiciam, vel quam in tanta rerum ubertate Orationis meæ materiam assumam Clarissimi Sapientiæ Proceres. Tantam enim, tam exquisitam Convētūs vestri pompam intueor, ut nec venustatis aliquid ad elegantiam, nec splendoris ad gloriam, nec amplitudinis ad munificentiam desiderari posse videatur. Si adscitium aulæorum ornatum inquirō; perstringit oculos fulgor, dum nihil præsens contueor non magnificum, inconcinnum nihil, nihil non ad selecti apparatus normam conformatum. Si in vobismet ipsis elaboratas rarâ arte corollas, læta fausta hodie tripudiantium murmura desidero; video ad Floræ formosioris invidiam speciosissimè coronatos vertices, quos non tam florum, quàm scientiarum varietate artificij manu Sapientia decoravit; video explicatos gaudiorum omnium apparatus. Unum tamen festivitati vestræ non incongruâ crisi deesse dixero, dum festivo symphonicorum concentu vos desitutos intueor: ea enim suavioris symphoniæ vis est & præstantia, ut nihil vel ad aurium illicium amœnius, vel animorum illecebram dulcius, vel ad festivos apparatus dignius reperitur: hæc una purioris scaturigo lætitiæ, alacritatis fomes, honestatis nervus, pacis inventrix, curarum levamen, conciliatrix gaudiorum; nimirum languescunt cætera, si quæ sunt hujus vitæ oblectamenta, quæ non festivâ numerorum harmoniâ animantur. Liceat ergo mihi solennitati Tux Inclyta Facultas Juridica præana insonare, quando quémq; vestrùm non posse non modulorum concentu delectari didici, quorum animos, si Plotino fides, suam à Musica duxisse originem, quin hanc ipsam rerum omnium universitatem musices adminiculo à præpotenti Numine veterum testimonio efformatam comperio. Nolim tamen aut resuscitados in chordis Amphiones, aut animatos in lyris Apollines, aut jocantes in vo-

cibus luscinijs, aut salientes in cymbalis Castalides, aut Sirenes in fistulis resonantes vos à me prætolari; unam mihi Citharam hodiernæ diei supeditat solennitas, non quam vatum commentis celebravit Antiquitas, sed veriori artificio omnipotentis dextera efformavit; non radiantes inter siderum orbis suspensam, sed, postquam terris insonuit, in amplissimo Ecclesiæ firmamento gloriosissimè resurgentem D. IVONEM, in quem dum oculos animùmque conjicio, velut Citharam suspicio tot chordis, quot virtutibus suavissimè resonantem. Hæc in vocales concentus ineruditam provocat facundiam, hæc suavissimâ vocum suarum varietate in sui admiratione animum defigit. Quare savebitis, confido animis, Divinæ Citharæ concentui, quæ inamænæ dictionis numerum, numerorum suorum suavitate temperabit.

Quod in suavissima animorum triumphatrice Cithara, & amænum auribus, & animis admirandum objicitur, illud esse credidero, quod mirâ seu ad pacandos passionû motus, seu ad serenandos mæroris intemperati nimbos, seu ad suscitandos heroæ mentis igniculos præstantiâ sit instructa. Tanto enim voluptatis affectu intimos animorum recessus suavissima prædatrix permeat, ut prodigiosâ omnino efficacîâ, quoquò lubet, impellat sequaces, & juratos credes in obsequia animos, ad eò tam canoræ dominatrici ancillantur. Vix tardiori crispatur digito, jam animus torpescit legnitie; vix graviores ingeminat modulos, jam ad Catonianam gravitatem componitur; vix consulo chordarum ordine melos invariatur, vertumnum credes suâ sibi levitate nunquam constantem. Si concitandus in iras; cithara concitat; revocandus ad justitiæ leges; revocat; percellendus timore; percellit; erigendus in fiduciam; erigit; solvendus in lachrimas; solvit; animandus ad lætitiâ; animat; tam arcanâ vi hæc animorum siren omnibus illabatur, ut stupore velut attonitos suæ faciat potestatis. Quin & divulsas sedibus rupes, cicuratas è nemerum latibulis feras in obsequium traxisse perhibetur. Nolo ad confirmandam didicorum veritatem aut sacrarum litterarum testimonia, aut relicta posteris historiarum monumenta, aut decantatas vatum inanias, & innu-mera pœnè superstitiôsæ gentilitatis commenta hîc attexere, quando prodigiosiores in mortalium animos D. IVONIS velut insonantis citharæ effectus intueor. Etenim si vatis regij citharam intestinas principis Hebræi furias concentu suo mitigantem sacrarum litterarum memoret auctoritas; memorare & mihi liceat D. IVONEM Deguenensis Yvonis, & Pratenfis Margiliæ peccora insidentes Dæmonis furias, & infernalium larvarum monstra statione suâ dejecisse. Si Pythagoram teneriores adolescentum mentes ad virtutis normam modulante citharâ concinnantem commendet historia; commendabo & ego D. IVONEM, qui attestante

Gaufrido exemplo suo tanquam delicato modulorum lenocinio suaviffi-
 moque dominatu complures teneras in ætate tenera affectuum fides ex-
 citavit, & virtutis amorem inſillavit. Si attemperatas Anſbertæ chor-
 das raro amoris conjugalis exemplo ſuum è Barbarorum captivitate Ber-
 tulfum liberantis extollant annales; extollam & ego ſonoram **D. IVONIS**
 in liberato è captivitate Joanne V. Britannæ Duce, & in ſublevandis
 pauperum miſerijs charitatem, quam laborioſa non minùs ac efficaci in-
 duſtriâ impendere iisdem conſuevit. Si celebret tuam Orpheu Citha-
 ram Antiquitas, & ademptam ejus ope belluis feritatem, temperatas ma-
 rium procellas, & diverſas ſedibus arbores ad numeros tuos ſequaces e-
 narret; celebrabo & ego potiore jure religioſum juſtiæ patronum, &
 non ſolùm in ſemetipſo poſt luctam octennem belluinos carnis impetus
 inſreſſiſſe; ſed & in Treſdretzenſis Eccleſiæ oviculis plus quàm belluinâ
 rabie efferatum furorem ad manſuetudinem, decumanos paſſionum tu-
 multuantium fluctus ad malaciam, radicatas in vitiorum profundo men-
 tes ad frugem melioris hujus citharæ numeris meliori methamorphoſi re-
 vocatas enarrabo. Si demum decantet immutatam dulcedine citharæ
 ſatorum legem, & vindicatam ab inferis Eurydicen credula fabulan-
 tium fides perhibeat, decantabo & ego **D. IVONE** inſonante citharâ vin-
 dicatam ab inferis religionem, & ignotam propè terris Aſtræam revoca-
 tam perhibebo. Teſtem te hic compello latè patentis Mundi portio Tre-
 cora, eloquere, quantos concitaverit in te hæc Divina Cithara animorum
 motus: in omnem omnino partem inflexit ſceleratiſſimorum mentes,
 ad charitatem à rapinis, ab audacia ad ſalutarem legum diſciplinam re-
 vocavit, animavit innocuos, terruit ſceleſtos, compoſuit tumultus,
 tranquillitatem induxit, labefactavit conatus impiõrum. Hujus Citha-
 ræ ſuaviſſimo concentui conſervatum legum tenorem juſticia refert in ac-
 ceptis. Refricate tantis per inviſam licet infamis illius ſcopuli memori-
 am, in quem irreparabili damno tot fortunarum illiſa eſt Aſtrææ navi-
 cula, nunquam naufragio vicinior, quàm cum Britannia pæne omnis &
 Gallia decumanis injuſtiæ fluctibus agitabatur: metuebat venturum
 propediem non exilium duntaxat, ſed ſuum interitum ſtorentiſſima vir-
 tutum regina juſticia, quæ inſanos inter injuſtorum judicum tumultus,
 inter turbulentos impietati patrocinantium motus concuſſa nutabat. Fu-
 rebat in hanc ſuis armata ex orco furijs injuſticia, atque ut certior eſſet de
 victoria prætorianis perditiffimorum hominum cohortes, quos ad ſcele-
 ra vel natura pepererat, vel auri libido exercuerat, vel infamia ſervaverat,
 in excidium convocabat. Triumphabat de proſtrato Aſtrææ cultu vi-
 ctriſſe impietas, furor & nocendi libertas innocentum ſanguine manus
 cruentabat. Lugebant jam boni omnes ſuis ſepulta cineribus ſarſanctæ

Themidis templorum adyta, profanatum sacrilego ausu legum tenorem, & adulterata Justiniani dictamina, expilatos fortunis Britannos Gallósque; nulla tam atrox, nefanda pestis, quæ non ruptis veluti repagulis impunè dominabatur. Quid hic ageret tot ærumnis pressa Themis sacrosancta? pacem expeteret? dissentiebat injustitiæ justitia, nec poterant amico scædere fociari. Unus erat dolentis Astrææ gemitus: ô quis Alcides fortior mihi tam truculenta injustitiæ monstra trucidet! Quis tot jactatam fluctibus Ulysses melior in portum dirigat! Quis bajulus Atlas labantem suffulciat! Unam tandem arrepto velut in tam dubia calamitarum arena consilio sibi depoposcit Citharam, Sanctissimum æquitatis Patronum IVONEM, qua renovato felicius Gilimeri Vandalorum regis exemplo tot ærumnas solaretur; hæc dum insonuit, non minus ac ad instructos olim à Josaphato modulantium choros trepidare hostis injustitia, sedari tumultus, stabiliri leges, redargui errores, vigere justitiæ dictamina, & funesta Themidis facies meliori felicitatis sydere serenari. Quis hic prodigiosam non minùs quàm sonoram miretur Citharam D. IVONEM, quem non miror cœlestibus dotatum favoribus, tot mortalium nutritum affectibus, tot amoribus ampliatum, & ut ita dicam, in manibus ab ipso immortalis Numine terræ adhuc insonantem, semper portatam, quando & Deorum suorum non paucorum manibus citharam inseruit antiquitas, rata ob prodigiosam ejusdem efficaciam nil æquè Dijs ac harmoniam & concentum convenire. Nimirum, cœlitum gloriosissime IVO, Tuæ chordæ tam suaviter insonuère, ut corda rapuerint: Tuæ fides tam blandè recreavère, ut omnium in Te fidem attraxerint: nec potest non amabilis esse omnium in Te venerando consensus, ubi tam mirabilis modulatus est concentus.

Verùm quid hoc AA. dum tam amicam insonantis olim citharæ nostræ harmoniam placidis auribus animisque excipimus, inconcinnus chororum interturbat tumultus; video enim hostiles in chordas animatas technas; audio vesanam livoris rabiem adversus hanc Citharam dentes strinxisse, stylum acuisse, jactasse opprobria, confinxisse dicteria, struxisse calumnias, concitasse odia, omnemque inimici furoris adduxisse apparatus, ut cum Hussæo vate conversam dicerem in luctum Citharam, & parentali nœniâ lessum occinerem, nisi noscerem experientiâ doctus nonnisi vocalem à pulsu Citharam amœniores percutiente dexterâ choros modulari. Intuemini hic, opinor, D. IVONIS ob administratam justitiam inter convitiatorum & adversitatum impulsus velut citharæ sonantis imaginem; quot enim illa quassata irruentium machinis, nec à virtutum tenore dimota; quot succussa tumultuantium motibus, nec turbata; quot impugnata malevolorum insultibus, nec oppressa; quot

pro-

proliffa calumniantium opprobrijs, nec diuiffa; quot impetita invidio-
rum jaculis, nec difoluta; adamantinam crede, quæ à tot convitio-
rum calamitatũque icibus non minũs folidã effeãta eft, quàm fonora.
Quoties (liceat gloriofã recollere memoriã) quoties diuexata fuit convi-
tijs? quoties coquini feu Truanni fcommate laceffita, non nifi fuauiores
modulos conciniffẽ, & quot calumniantium linguarum vulnera, tot
muficas amoris Divini notas expreffiffẽ legimus, ad quas nova magno
Numini opere & ore cecinit elogia. Nempe plus torta, plus mufica Di-
vina cithara mea. Actum egifti calumnia, incaffum laborãfti invidia, ve-
ftro infultu vocalior in Divinã gloriã præconia elaborabatur fymphonia:
ignorãftis nimirum prima mufurgiã rudimenta, nullam fine tactũ bene
muficam peragi, nefciiftis hanc unam effe bene canentium regulam, quã
dum chorum turbare connitebamini, fuavius inflectendã vocis menfu-
ram præfcripfiiftis. Nunquam in tactũ concentu fuo hanc Citharam deli-
quiffẽ comperietis, quæ ad adverfariorum minas impavida, ad potenti-
orum impetus immota, ad jaculorum tempeftates terena, ad calamita-
tum turbines quieta, ad malevolorum injurias invidiã triumphos ceci-
nit Cithara. **D. IVO.** Quare moles convitiorum exaggeraveris licet calum-
nia: Altum occinuit, qui totis in Cœlum affectibus elatus: exfufcitave-
ris tumultus & odia; & nova provocãfti ad infiftendum virtuti incita-
menta: Funeflas inftruxeris catastrophes, tamen quem aufpicatus fe-
mel virtutum concentu gloriofum impofuit finale.

Satis jam, opinor, **D. IVONEM** velut Citharam terris in fonu-
iffẽ percepimus, refat ut & Cœlo fonoram audiamus. Credidit enim,
& nimium credula majorum noftorum antiquitas ob decantatas Deo-
rum laudes Orphei citharam inter fiderum orbes ab Apolline relatam ra-
diare. Si è gentilitatis tenebris veritatis lucem eruere liceat, nil aliud
nifi **D. IVONEM** inter Civium Beatorum velut fiderum exer-
citus gloriofiffimẽ radiare confpicio, qui intentis femper in Cœlum ner-
vis nil nifi gloriã Divinã encomia modulabatur. Hęc unum erat ani-
millicium, hęc intentionum fcopus, hęc curarum portus, hęc voto-
rum terminus, hęc meta defideriorum. Illa una inflammabat fufpiria,
inde ad incineranda diviniore incendio peccatorum peçlora exarfit: il-
la una attemperabat tãdia, & defideria impellebat, inde pauperum caufas
agere, defolatis patrocinari, prodeffe omnibus in delicijs numeravit: ver-
bo dicam, una DEI gloria aõiones omnes moderabatur. Non avocabat
ab eadem rerum gerendarum importunitas, non abfterrebat laborum
moles, non retrahebant diurnã nocturnãquẽ vigilã, non famã jaçura
morabatur. An non igitur inter Beatorum agmina radiantem jure ut
Citharam Sanctiffimum IVONEM pronunciavi? an non inter aulã Cœ-
leftis

lestis choraulas gloriosè resonantem hanc Citharam ? quæ in terris tam vicina Cælo non nisi gloriæ Divinæ palinodiam ingeminabat.

Quare ut extrema tandem in pausa concinens quiescat oratio, suavissimam virtutum Tuarum harmoniam iterum iterumque velut Citharam suspicio sanctissime Justitiæ Patrone D. IVO. Cithara fuisti terris insonans, alta magnis, acuta doctis, temperata mediocribus, omnibus omnia; in Te altum dedit alta & sublimis gravitas; tenorem tenera in DEUM affectio, acutum prudentia, mollem tractandorum animorum suavitas, depressum humilitas. Cithara es etiam in Cælum translatus; Tuo patrocinio plandè recreas, ut fortiùs in virtutem pertrahas; suaviter insonas, ut potentiùs devincias, omnibus clientibus Tuis omnia. Tu interea Inclytum Collegium Juridicum Labacense exulta, quòd quia Patrono Tuo simillimam vivis vitam, ille Suâ benedictione pietatem in Se cumulabit. Tu illius nomen hodie in hoc sapientissimo conventu sumptuosè celebrâsti; ille nomen Tuum delendum nunquam, immortalitati transcribet. Tu ad illius apotheosin solemnitatem hanc adornâsti; ille Tibi humanâ augustiorem, immarcescibilem lauream pollicetur.

D I X I.

O. A. M. D. G.

